

Arrest

nr. 106 183 van 1 juli 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Ecuadoraanse nationaliteit te zijn, op 29 oktober 2012 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel, Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 6 augustus 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt alsook van de beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten van 6 augustus 2012.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 mei 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 mei 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. DHONDT die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 4 december 2008 dient de eerste verzoekster een eerste aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Op 18 maart 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel, Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij deze aanvraag onvankelijk, doch ongegrond verklaard wordt.

1.2 Op 8 augustus 2011 dienen de verzoeksters een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

1.3 Op 6 augustus 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel, Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard wordt. Deze beslissing wordt aan de verzoeksters ter kennis gebracht op 28 september 2012. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 08.08.2011 werd ingediend door :

V(...) A(...) B(...) E(...) geboren te Guayaquil

+ meerderjarige dochter: S(...) V(...) A(...) geboren te Guayaquil beiden van nationaliteit: Ecuador

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Wat de scholing van de nu meerderjarige dochter betreft, dit kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid daar zij niet langer schoolplichtig is en betrokkene evenmin bewijzen voorlegt dat haar dochter als volwaardige leerling aan een door de overheid erkende onderwijsinstelling, zijnde hogeschool of universiteit, is ingeschreven.

Betrokkene haalt aan dat er familie van haar (zus en broer) in België zou verblijven. Echter, betrokkene bewijst de familieband niet. Een verklaring van een derde en/of het louter voorleggen van een identiteits- of verblijfskaart van de personen waarop betrokkene zich beroept, heeft onvoldoende bewijskracht om te kunnen spreken van verwantschap. Bovendien dient er opgemerkt te worden dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Het feit dat betrokkene tewerkgesteld wordt als schoonmaakster vormt evenmin een buitengewone omstandigheid daar zij nooit de officiële toestemming heeft gekregen om op het Belgisch grondgebied betaalde arbeid te verrichten.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen geen gevaar vormen voor de openbare orde of de nationale veiligheid en er tevens geen sprake is van enige manifeste of opzettelijke fraude, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Wat betreft de verwijzing naar de wet van 22.12.1999; dit was een enige en unieke operatie, de criteria voor regularisatie vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag tot regularisatie op grond van art. 9bis van de wet van 1980.

De overige elementen (betrokkenen verblijven sinds 2003 in België, hebben nauwe sociale banden opgebouwd, hebben Nederlandse lessen gevolgd, hebben een ruime kennissen- en vriendenkring, leggen diverse getuigenverklaringen voor en mevrouw Valencia is werkwilleg) behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase van het onderzoek niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9§2 van de wet van 15.12.1980.

Niets verhindert betrokkenen derhalve om terug te keren en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het staat betrokkenen vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige (financiële) steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkenen nog maar moeilijk aan werk zou geraken in haar land van herkomst niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.”

1.4 Op 6 augustus 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel, Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding ten aanzien van beide verzoeksters de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. De bevelen worden op 28 september 2012 aan de verzoeksters ter kennis gebracht.

Dit is de tweede bestreden beslissing, gericht aan de eerste verzoekster:

"In uitvoering van de beslissing van G.W., Administratief-assistent, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

V(...) A(...) B(...) E(...) geboren te Guayaquil (...), nationaliteit: Ecuador

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebied(en) van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië , tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven .

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

X 1° hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en/of een geldig visum."

Dit is de derde bestreden beslissing, gericht aan de tweede verzoekster:

"In uitvoering van de beslissing van G.W., Administratief-assistent, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

S(...) V(...) A(...) geboren te Guayaquil (...), nationaliteit: Ecuador

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) g rondgebied (en) van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië , tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven .

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

X 1° zij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en/of visum."

3. Over de ontvankelijkheid

De Raad stelt vast dat de verzoeksters geen enkel middel ontwikkelen tegen de tweede en derde bestreden beslissing en evenmin uiteenzetten hoe een eventuele onwettigheid van de eerste bestreden beslissing enige invloed zou kunnen hebben op de regelmatigheid van de tweede en derde bestreden beslissing. Hiermee geconfronteerd ter terechtzitting, erkent de raadsheer van de verzoeksters dat er geen middelen ontwikkeld zijn ten aanzien van de bevelen om het grondgebied te verlaten en gedraagt hij zich naar de wijsheid van de Raad.

Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen." Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

Ten aanzien van de tweede en derde bestreden beslissing wordt geen enkel middel, en dus a fortiori geen enkel ontvankelijk middel aangevoerd. Bij gebrek aan ontvankelijk middel tegen deze beslissing, dient te worden vastgesteld dat het beroep onontvankelijk is in de mate het gericht is tegen de beide bevelen om het grondgebied te verlaten van 6 augustus 2012.

4. Onderzoek van het beroep

4.1 In een eerste en enig middel voeren de verzoeksters de schending aan van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van

artikel 3 van de wet van 19 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de zorgvuldigheidsplicht, van het evenredigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

De verzoeksters citeren de bestreden beslissing en lichten het middel als volgt verder toe:

“Uit deze wetsartikelen blijkt dat de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen dient op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het begrip ‘afdoende’ impliceert dat de opgelegde motivering in feite en in rechte evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing wordt gemotiveerd als volgt:

(...)

Verwerende partij verwijt aan verzoekers dat zij geen bijzondere omstandigheden hebben laten gelden die rechtvaardigen dat hun aanvraag tot verblijfsmachtiging in België heeft gedaan.

Verwerende partij werpt verzoeker tegen dat het feit dat haar minderjarige dochter hier school loopt geen bijzondere omstandigheid uitmaakt die rechtvaardigt dat hun aanvraag tot verblijfsmachtiging in België wordt gedaan. Volgens verwerende partij kan dit ondersteund worden door het feit dat de tweede verzoekster niet langer schoolplichtig is, en dus niet verplicht is om haar middelbaar onderwijs te vervullen, en door het feit dat verzoekende partij niet bewijst hogere studies te volgen.

Het is volstrekt onduidelijk hoe deze motivatie de bestreden beslissing zou kunnen schragen. Het feit dat verzoekster haar middelbaar onderwijs vervolledigt in België maakt wel degelijk een bijzondere omstandigheid uit die een aanvraag tot verblijfsmachtiging op het grondgebied rechtvaardigt.

Het feit dat iemand school loopt maakt een bijzondere omstandigheid die rechtvaardigt dat de aanvraag tot verblijfsmachtiging in België wordt gedaan. De finaliteit hiervan bestaat er niet uit dat onder geen beding aan de leerplicht mag verzaakt worden. De reden waarom het volgen van middelbaar onderwijs een bijzondere omstandigheid uitmaakt heeft te maken met de erkenning van het intrinsieke belang van een minimale opleidingsniveau voor personen, dezelfde finaliteit die de leerplicht op zich beoogt.

Indien verzoekster terug naar Ecuador zou reizen zou zij haar studiejaar verliezen en volledig dienen over te doen waardoor ze haar middelbaar diploma nog later zou bereiken. Dit zijn wel degelijk bijzondere omstandigheden die het verzoekster bijzonder moeilijk maken om naar Ecuador te reizen om daar een visum aan te vragen.

Daarbij dient er opgemerkt te worden dat de door verwerende partij gegeven motivering niet afdoende is gezien de motivering verzoekende partij geen inzicht schenkt in de redenen van de onontvankelijkheidsbeslissing. Hoewel verwerende partij, geheel ten onrechte, aanvoert dat het feit dat verzoekster niet langer leerplichtig is impliceert dat haar studies middelbaar onderwijs geen bijzondere omstandigheid uitmaken, argumenteert ze aansluitend, en in tegenspraak met voorgaand belang dat aan de leerplicht werd gehecht, dat verzoekster geen bewijzen voorlegt dat ze hoger onderwijs bij een hoge school of universiteit volgt. Het is volstrekt onmogelijk op te maken wat verwerende partij nu juist bedoelt. Enerzijds stelt ze dat verzoekster als meerderjarige die niet langer leerplichtig is niet kan aanvoeren dat haar studies middelbaar onderwijs een bijzondere omstandigheid uitmaken, anderzijds stelt ze, voorbijgaand aan het einde van verzoeksters leerplicht, dat ze niet bewijst hogere studies te volgen. Verwerende partij spreekt zichzelf tegen met betrekking tot een fundamenteel aspect van de motivering. Ofwel vindt verwerende partij de leerplicht van doorslaggevend belang, ofwel niet. Uit de gegeven motivering is het echter onmogelijk op te maken wat verwerende partij van verzoekende partij verwacht.

Om deze redenen wenst verzoekende partij dan ook de nietigverklaring te bekomen van de aangevochten beslissing.

Het verzoek tot nietigverklaring dient ontvankelijk en gegrond verklaard te worden.”

Vermist het beroep niet ontvankelijk is in de mate dat het gericht is tegen de tweede en derde bestreden beslissing, wordt de eerste bestreden beslissing in de verdere bespreking van het middel weergegeven als “de bestreden beslissing”.

4.1.1 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Artikel 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplicht de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. *In casu* wordt in de motieven verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Tevens bevat de beslissing een motivering in feite met name dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen waarom de betrokkene zijn aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Hieromtrent verduidelijkt de beslissing dat de elementen betreffende verzoeksters integratie betrekking hebben op de gegrondheid van de zaak, dat de beweringen aangaande familieleden in België niet gestaafd kunnen worden aan de hand van de voorgelegde stukken, dat de scholing van de tweede verzoekster geen buitengewone omstandigheid uitmaakt, dat de regularisaties op basis van de wet van 22 december 1999 een unieke situatie betreffen en dat het werk van de eerste verzoekster niet in aanmerking genomen wordt omdat zij geen officiële toestemming heeft om in België te werken.

De verzoeksters maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van artikel 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet. De opgegeven motivering is bovendien zowel in feite als in rechte afdoende, de redengeving dat de door de verzoeksters bijgebrachte elementen geen buitengewone omstandigheden vormen, kan in feite en in rechte worden aangenomen om de beslissing houdende de onontvankelijkheid van de verblijfsaanvraag in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet te schragen.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals bepaald in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet, blijkt dan ook niet.

4.1.2 *In casu* dient de materiële motiveringplicht te worden onderzocht in het licht van de tevens aangevoerde schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Er dient hierbij op te worden gewezen dat de Raad bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd is om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde. Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland”.

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of aan diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Als algemene regel geldt dus dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Luidens artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, het hem evenwel worden toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. De mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan

te vragen, als uitzonderingsbepaling, moet restrictief worden geïnterpreteerd. De “buitengewone omstandigheden” waarvan sprake strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar enkel om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het zijn omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken.

Een aanvraag ingediend met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek :

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft, eens ze ontvankelijk is bevonden: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf die de verzoeksters indienden onontvankelijk bevonden en is dus de invulling van het begrip “buitengewone omstandigheden” aan de orde. Teneinde de verweerder toe te laten te oordelen over het al dan niet voldaan zijn aan deze voorwaarde, dient de aanvrager, zoals reeds gesteld, aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen.

De verzoeksters betogen dat het gegeven dat de tweede verzoekster haar middelbaar onderwijs vervolledigt in België wel degelijk een buitengewone omstandigheid uitmaakt, daargelaten de vraag of zij nog steeds onder de leerplicht valt.

De Raad merkt op dat de verzoeksters niet gevolgd kunnen worden waar zij stellen dat het volgen van middelbaar onderwijs in België een buitengewone omstandigheid uitmaakt in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De Raad ziet niet in waarom het volgen van secundair onderwijs in België, het *in casu* voor de verzoeksters bijzonder moeilijk tot onmogelijk zou maken om hun aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen in hun land van herkomst. De Raad stelt tevens vast dat in casu geen enkel bewijs voorligt dat de tweede verzoekster op het moment van de bestreden beslissing les volgde in het secundair onderwijs. Het meest recente attest dat de verzoeksters bijbrachten betreft immers een oriënteringsattest C, waarbij de tweede verzoekster niet geslaagd werd verklaard voor het eerste jaar van de derde graad in de studierichting Wetenschappen-Wiskunde ASO (zie administratief dossier, attest Leonardo Lyceum, schooljaar 2009-2010). De verweerder heeft bovendien op **goede** gronden, en de verzoeksters betwisten dit geenszins, geoordeeld dat de tweede verzoekster meerderjarig is zodat zij niet onder de schoolplicht valt. Met de loutere bewering dat de tweede verzoekster haar middelbaar onderwijs in België vervolledigt en dat zij niet terug kan gaan naar Ecuador omdat haar studiejaar zou verliezen waardoor zij haar middelbaar diploma nog later zou halen, tonen de verzoeksters dan ook niet aan dat de verweerder *in casu* op kennelijk onredelijke wijze zou geoordeeld hebben dat de scholing van de meerderjarige dochter niet aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid. De verweerder beschikt dienaangaande over een ruime discretionaire bevoegdheid en de Raad acht het niet kennelijk onredelijk dat wordt geoordeeld dat het school lopen van de tweede verzoekster die meerderjarig is en geen schoolplicht heeft niet kan worden aanvaard als een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De loutere hypothese dat de tweede verzoekster een schooljaar zou verliezen, is niet voldoende.

De verzoeksters betogen vervolgens dat de verweerder zichzelf tegenspreekt waar deze stelt dat “*Wat de scholing van de nu meerderjarige dochter betreft, dit niet kan aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid daar zij niet langer schoolplichtig is en betrokkene evenmin bewijzen voorlegt dat haar dochter als volwaardige leerling aan een door de overheid erkende onderwijsinstelling, zijnde hogeschool of universiteit, is ingeschreven*”. De verzoeksters gaan echter voorbij aan het onderscheid tussen secundair onderwijs, waarop de leerplicht van toepassing is, en hoger onderwijs dat geen leerplicht kent. Het is bijgevolg niet kennelijk onredelijk van de verweerder om de nood aan middelbaar onderwijs af te toetsen aan de leerplicht en daarnaast tevens vast te stellen dat geen

bewijzen voorliggen dat de tweede verzoekster is ingeschreven aan een universiteit of hogeschool. Er kan niet worden ingezien waarom dergelijke motivering tegenstrijdig zou zijn.

Het betoog van de verzoeksters laat dan ook niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt.

Er ligt geen schending voor van de materiële motiveringsplicht, noch van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet.

4.1.3 De Raad merkt op dat het verzoekschrift overeenkomstig artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet op straffe van nietigheid een uiteenzetting moet bevatten van de feiten en middelen die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder 'middel' in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135 618; RvS 17 december 2004, nr. 138 590).

De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid dat zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden. De Raad stelt vast dat de verzoeksters verzuimen om uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing een schending inhoudt van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel. Het middel is dan ook niet ontvankelijk wat de aangevoerde schending van deze beginselen betreft.

Het eerste en enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één juli tweeduizend dertiendoor:

mevr. C. DE GROOTE,

Wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. J. GHEYLE,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

J. GHEYLE

C. DE GROOTE